

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2611010033
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2611010033.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Kristíny Ferenciovej, v trestnej veci proti obžalovanému J. R., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 7. marca 2016, sp. zn. 1T/11/2011, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. októbra 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného J. R., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný J. R. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že dňa 23.5.2010 asi o 10.00 h. v Sekuliach u chaty č. 805 fyzicky napadol O. U. tak, že ho lopatou sotil do prs, následne ho lopatou udril do nohy nad pravé koleno a po hlave, čím poškodenému O. U. spôsobil zmliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti pravého ucha s tržno - zmliaždenou ranou, zmliaždenie pravého ramena a pravého kolena, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosť do 8.6.2010 a následne železnou tyčou udril do prs D. R. a po páde na zem tohto s tyčou udril do hlavy, čím D. R. spôsobil zmliaždenie mäkkých tkanív hlavy v spánkovej oblasti vpravo s možnou vegetatívnou symptomatológiou a pomliaždenie mäkkých tkanív II. prsta ľavej ruky s odreninou kože, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosť do 13.6.2010,

Za to súd obžalovanému podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa mu výkon trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa mu určuje skúšobná doba na 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným:

- O. U., nar. X.X.XXXX v J., bytom E. J. D. XXX, škodu vo výške 555,00 Eur,
- D. R., nar. X.X.XXXX v J., bytom R. XXXX/XX, E., škodu vo výške 518,00 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. sa poškodený O. U., nar. X.X.XXXX v J., bytom E. J. D. XXX a D. R., nar. X.X.XXXX v J., bytom R. XXXX/XX, E., odkazujú so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd na podklade skutkového stavu sám rozhodol rozsudkom vo veci tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí, nakoľko skutok nie je trestným činom. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že súd I. stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. por., a získané dôkazy dostatočne a správne nevyhodnotil a tým dospel k nesprávnemu záveru, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky nutnej obrany. Rozsudkom zo dňa 21.10.2014 ho súd I. stupňa oslobodil spod obžaloby, na tom skutkovom základe že skutok nie je trestným činom. V konaní ktoré predchádzalo predmetnému rozhodnutie bolo jasne preukázané, že jeho konanie spĺňalo zákonné znaky nutnej obrany, a v tomto zmysle aj súd I. stupňa svoje rozhodnutie zdôvodnil. Nesúhlasí

s tým, že by jeho konanie nieslo znaky úmyselného útoku na poškodených, ani s tým, že by zranenia poškodených boli závažnejšie ako zranenia, ktoré utrpel ako on sám. Uviedol, že to boli práve poškodení, ktorí svojou činnosťou vyvolali celý incident, ktorý vyvrcholil až fyzickým stretnutím vedúcim k zraneniam, a to tým, že vykonávali neoprávnenú činnosť na pozemku, ktorého spoluvlastníkom je aj on a snažili sa vybudovať zábranu, ktorou by jemu a jeho manželke vstupovať voľne na pozemok v jeho spoluvlastníctve a zároveň by mu znemožňoval, resp. minimálne komplikovali prístup do jeho obydla. Zároveň poukázal nato, že poškodení fyzicky napadli jeho manželku, ktorú sa snažil brániť, pričom došlo k fyzickému stretu s následnými zraneniami, ktoré utrpel jednak on sám ako aj obaja poškodení. Ďalej uviedol, že súd I. stupňa nezdôvodnil, z akého dôvodu je podľa neho z vykonaných znaleckých posudkov zrejme, že obaja poškodení utrpeli ťažšie zranenia ako utrpel on sám, keď v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že všetci traja utrpeli v podstate rovnaké zranenia. Z vyjadrenia znalca podľa neho teda vyplýva, že u obidvoch poškodených došlo k zraneniam za ich aktívnej účasti, to znamená u jedného pri pretláčaní sa o železnú tyč a u druhého tým, že mu vyrazil z rúk lopatu. Je teda zrejme, že z jeho strany nešlo len o jednostranný útok, ale on sám sa musel brániť útokom poškodených. Ďalej uviedol, že je veľmi málo pravdepodobné, že by jeden človek dokázal spôsobiť zranenia dvom ľuďom naraz. Taktiež sa podľa jeho názoru súd I. stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal s otázkou, prečo utrpel aj on sám zranenia, keď údajne ani jeden z poškodených mu nijako fyzicky neblížil. Tvrdil, že jeho obrana bola jednoznačne primeraná útoku nebola vedená ani vo vyššej intenzite, ani neprimeraným spôsobom, bola v podstate rovnakého charakteru, ako útok zo strany poškodených. Nikdy nepopieral tú skutočnosť, že by poškodených udrel. Priznal svoju účasť na celom incidente s tým, že sa iba aktívne bránil. Ďalej poukázal na to, že sa snažil iba brániť svoju manželku pred útokom dvoch mužov - poškodených. Súd I. stupňa podľa jeho názoru nepostupoval správne, keď výpoveď jeho manželky zároveň namietal, že jeden z poškodených, O. U. sa nachádzal na pozemku a vykonával činnosti na pozemku, ku ktorým nemá žiadne vlastnícke ani iné užívacie práva, a už vôbec nebol nijako oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasahovať do integrity tejto nehnuteľnosti. Uviedol, že výpoveď svedka E. R., súd nevyhodnotil objektívne, nakoľko opomenul jeden dôležitý fakt, a síce, že svedok uviedol, že žiadne napadnutie nevidel a nevie, čo sa dialo pred jeho príchodom na miesto incidentu. Spolu s výrokom o vine obžalovaný žiadal súčasne zrušiť aj všetky výroky, a teda aj výrok o treste ako aj výrok o náhrade škody.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

V postupe súdu I. stupňa neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Súd I. stupňa skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako jej to kladie za vinu obžaloba a prvostupňový rozsudok.

Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejme, akými právnymi úvahami sa súd I. stupňa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy súd I. stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Senici Okresný súd Senica prejednal na hlavnom pojednávaní trestnú vec obžalovaného J. R. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a rozsudkom sp. zn. 1T 11/2011 zo dňa 23.10.2012 uznal obžalovaného J. R. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, za čo ho odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, pričom výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 rok a zároveň bol zaviazaný nahraďiť škodu poškodenému O. U. vo výške 703,90 Eur a poškodenému D. R. vo výške 741,35 Eur. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie, v dôsledku ktorého Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 20.8.2013 č. k. 5To 17/2013 zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Senica v celom rozsahu

a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení Krajský súd v Trnave uviedol ako a v ktorom smere treba doplniť dokazovanie vo veci. Následne Okresný súd Senica po doplnení dokazovania rozsudkom zo dňa 21.10.2014 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného J. R. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Senici pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a zároveň boli obaja poškodení s nárokmi na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie. Proti predmetnému rozsudku podal prokurátor odvolanie a odvolanie podali i poškodení vo vzťahu k výroku o náhrade škody. V dôsledku podaných odvolaní Krajský súd Trnava uznesením zo dňa 12.1.2016 č. k. 5To 75/2014 zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Senica v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom v odôvodnení Krajský súd Trnava uviedol, že súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., keď získané dôkazy dostatočne a správne nevyhodnotil, pričom dospel k nesprávnemu hodnotiacemu záveru, že konanie obžalovaného napĺňalo zákonné znaky nutnej obrany. Krajský súd Trnava vyslovil vo svojom rozhodnutí právny názor na prejednávajúcu trestnú vec a okrem iného uviedol, že úlohou súdu prvého stupňa bude prehodnotiť dôkazy smerom naznačeným odvolacím súdom v jeho rozhodnutí a vo veci rozhodnúť zákonným spôsobom.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por. prehodnotil vykonané dôkazy v súlade s právnym názorom Krajského súdu Trnava a po dôslednom preskúmaní doterajších argumentov prokurátora, ktoré prezentoval v podanej obžalobe, v písomných dôvodoch odvolania i na hlavnom pojednávaní, uznal obžalovaného J. R. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nakoľko dôkazmi vykonanými v predmetnej veci bolo preukázané, že obžalovaný J. R. poškodeným O. U. a D. R. úmyselne ublížil na zdraví. Zároveň súd v skutku upravil zranenia poškodeného D. R. v súlade so znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctvo. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov pričom sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o otázku viny je potrebné uviesť, že všetky vykonané dôkazy v predmetnej veci preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané zákonným spôsobom a krajský súd v tomto smere nezistil žiadne pochybenia ani porušenia zákona.

V tomto smere nie je možné sa stotožniť s názorom obžalovaného v tom smere, že súd I. stupňa vyhodnotil dôkazy jednostranne v jeho neprospech, že nesprávne vyhodnotil závery znaleckých posudkov a že uveril len výpovedi poškodených O. U. a D. R. a nesprávne posúdil výpoveď manželky I. R..

Krajský súd k námietke obžalovaného, ktorá sa týka údajného nesprávneho vyhodnotenia znaleckých posudkov súdom I. stupňa konštatuje, že z predmetných znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva jednoznačne vyplýva, že obaja poškodení utrpeli zranenia, ktoré vznikli napadnutím inou osobou. Zároveň je z týchto znaleckých posudkov zjavné, že obaja poškodení utrpeli ťažšie zranenia ako utrpel obžalovaný. Obaja poškodení, na rozdiel od obžalovaného pritom utrpeli aj zranenia hlavy a celkovo utrpeli viac zranení ako obžalovaný.

K výpovedi manželky odsúdeného I. R. krajský súd konštatuje, že I. R. síce vypovedala v prospech obžalovaného, jeho výpoveď potvrdila a uviedla, že mala byť poškodenými napadnutá, avšak lekárske vyšetrenie nevyhľadala. V spise sa však nenachádza žiadna lekárska správa o jej lekárskom ošetrení po predmetnom incidente i keď je zjavné, že vzhľadom na svoje fyzické danosti a fyzické proporcie poškodených by zranenia pri útoku utrpieť musela, a z tohto dôvodu sa krajský súd stotožnil s názorom súdu I. stupňa, ktorý výpoveď tejto svedkyne vyhodnotil ako neverohodnú, vykonanú v snahe napomôcť obžalovanému.

Krajský súd zároveň konštatuje, že obžalovaného zo spáchania skutku nepriamo usvedčuje i jeho syn E. R., ktorý vypovedal, že počul v inkriminovaný deň vonku krik, preto vyšiel pred dom a uvidel hľúčik ľudí i svoju matku, ktorá na neho kričala. Ihneď k nim pribehol, resp. k chate A. R. a videl, ako obžalovaný drží v rukách lopatu a oproti nemu stál O. U.. Následne videl, že O. U. tečie z hlavy, z oblasti za uchom, krv. Ihneď priskočil k obžalovanému a zobral mu lopatu, ktorú držal v rukách, pretože obžalovaný sa stále snažil na O. U. útočiť. Z uvedeného aj podľa názoru krajského súdu vyplýva, že ak by svedok nezasiahol, útok obžalovaného na poškodeného by pokračoval.

Rovnako tak v neprospech obžalovaného vyznievajú rozpory medzi jeho výpoveďami z prípravného konania a výpoveďami na hlavných pojednaniach. Obžalovaný J. R. na hlavnom pojednaní vypovedal, že v roku 1996 dostal od rodičov príjazdovú cestu a pozemok, kde má postavený rodinný dom. Uvedený pozemok je vo vlastníctve spoluvlastníkov, a to obžalovaného, jeho manželky, D. R. a už nebohého A. R.. Obžalovaný začiatok incidentu v prípravnom konaní popísal tak, že poškodení chytili jeho manželku za ruky, ťahali ju smerom k bráne, hodili ju na bránu a poškodený R. ju naďalej pritláčal o bránu. Ďalej uviedol, že poškodeného U. dvakrát udrel lopatou, raz do hlavy a raz do nohy. Na hlavnom pojednaniach vypovedal odlišne v tom smere, že jeho manželku poškodený D. R. udrel do hlavy a potom päťou do ramena a chrbta. Potom ju mal poškodený O. U. kopať a udierať po hlave a chrbte. Kontakt s poškodeným U. tiež popísal odlišne v tom, že sa lopatou iba bránil, a v podstate pri tejto obrane sa lopata odrazila a zasiahla poškodeného U. do hlavy.

Obžalovaný k rozporom vo svojich výpovediach uviedol, že jeho výsluch v prípravnom konaní prebiehal tak, že tam prišli, začalo sa písať, potom mu bola daná zápisnica na podpis a išli preč. Nebol poučený ako obvinený a neboli mu dané poučenia ani na prečítanie políciou. Výpoveď, ktorú podal na hlavnom pojednaní v tejto veci, je tá pravdivá a na nej trvá. Výpoveď, ktorá mu bola prečítaná z prípravného konania, táto pravdivá nie je, boli zámerne menené vety a slovíčka, aby dávali iný význam.

Krajský súd mal z vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané, že obžalovaný bol v prípravnom konaní riadne poučený, vypočutý bol v súlade so zákonom a za prítomnosti svojho vtedajšieho obhajcu JUDr. Juraja Procházku.

Krajský sa stotožnil s názorom súdom I. stupňa, že z vykonaného dokazovania je jednoznačne zrejmé, že to bol práve obžalovaný J. R., ktorý keď zistil, že obaja poškodení aj so svedkom C. U. vykonávajú bez jeho súhlasu stavebné práce, tak si zobral zo svojho domu lopatu a spolu so svojou manželkou prišli na miesto spornej stavby. Následne lopatou začal útočiť najprv na poškodeného O. U. a potom železnou tyčou napadol poškodeného D. R.. Obžalovaný teda prišiel na inkriminované miesto s lopatou, s úmyslom zaútočiť na poškodených, ktorých aj v skutočnosti napadol a v dôsledku jeho útoku poškodení utrpeli zranenia. Zranenia utrpel aj obžalovaný, tieto mu síce spôsobili poškodení, avšak títo sa len bránili voči jeho útoku a zranenia mu spôsobili pri svojej obrane. Z dokazovania je zrejmé, že prvotným útočníkom bol obžalovaný a vzhľadom k uvedenému jeho konanie nemožno považovať za nutnú obranu. Príčinou konfliktu medzi obžalovaným a poškodenými boli stavebné práce, ktoré vykonávali poškodení a s ktorými obžalovaný nesúhlasil. Toto však obžalovaného neoprávňovalo k použitiu násillia, ale mal veci riešiť zákonnou cestou. Súd I. stupňa preto postupoval správne keď obžalovaného uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Keďže všetky dôkazy preukazujúcu vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani krajský súd nezistil týmto dôvodom neveriť osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z I. stupňového rozsudku.

Rovnako správne postupoval súd I. stupňa aj pri úvahách o druhu a výmere trestu a uložil obžalovanému trest, ktorý plne zodpovedá všetkým zásadám pre ukládanie trestu pričom je potrebné zdôrazniť, že ide o trest, ktorý bol uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní šesť mesiacov, s tým, že výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu jeden rok, a takýto trest je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, osobné pomery obžalovaného, trestom primeraným a spôsobilý na splnenie svojho účelu.

Keďže krajský súd nezistil pochybenie ani vo výroku o náhrade škody a nezistil ani žiadne dôvody pre zmenu I. stupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného J. R. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.